

КУБІНСЬКІ ДЕМОНСТРАНТИ ВИМАГАЮТЬ РІШУЧИХ ДІЙ ПРОТИ КАСТРА

КУБІНСЬКИЙ РЕЖИМ ПОНОВЛЮЄ СВОЮ ОФЕРТУ В СПРАВІ ПЕРЕГОВОРІВ ІЗ ЗДА

Вашингтон. — 21-го липня 8 000 кубинських політичних втікачів зібралися в столиці, щоб демонструвати перед будинком, в якому почалася конференція міністрів закордонних справ держав Латинської Америки, щоб вирішити справу санкцій проти Куби режиму Кастра за те, що комуністи з Куби вели підпільну роботу у Венесуелі. Під час демонстрації прийшло до двору між кубинськими втікачами, які хотіли дістатися до будинку нарад, і поліцейськими. Три поліцейські були поранені. Демонстранти кидали каміння на поліцію, яка охороняла будинок конференції. 4 демонстранти були заарештовані, але пізніше всіх їх звільнено. Сутинка демонстрації з поліцією тривала цілу годину. Демонстранти прибули з різних штатів ЗДА, між ними були жінки й діти. Конференція міністрів Організації Американських Держав має схвалити проти Кастра резолюцію за його агресивну діяльність в країнах Латинської Америки. Демонстрація відбулася за поліційним дозволом і почалася під пам'ятником Вашингтона та йшла до пам'ятника Лінкольна. Вона відбувалася в порядку, але частина демонстрації перетворилася на напад на поліційні барикади та намагалася дістатися під будинок, де відбувалася конференція міністрів закордонних справ ОАД. Кіньї поліцейські стримали демонстрацію, в їх руках на них кинути так, що деякі жінки впали на землю. Тоді демонстранти почали кидати каміння і цегли, що були на площі розбитого будинку. Демонстранти виступали проти мексиканської делегації, яка з Кастром і не хоче голосувати за те, щоб проти Куби зарядили акційні санкції. Деякі демонстранти гукали на адресу поліції: "Витані самі, як роєвники". Цікаве, що дипломати, між якими був і державний секретар Дін Раск із своїми співробітниками, довідалися про демонстрацію аж тоді, коли вона закінчилася. На цій конференції

ГОЛДВОТЕР І МІЛЛЕР ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В РЕСПУБЛІКАНСЬКОМУ САЛЮТІ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

Сенатор Роман Громико, республіканець з Небраски (другий зліва) вітає представників національних груп перед Республіканським Салютом для Поневоплених Націй в Сан-Франциско. На фото: перший зліва — Джеймс Якович з Нью-Джерсі, голова Відділу національних груп Республіканського Комітету, і на право від сен. Громики — Френк Плева, кол. президент Американсько-Чеської Громадянської Ради, і проф. д-р Леа Е. Добрянський з Вашингтону, Д. К., голова Крайового Комітету Поневоплених Націй та президент УККА.

Сан-Франциско, Каліфорнія. — Довгими оплесками привітали 1 000 учасників Республіканського Салюту Поневоплених Націй появу сенатора Беррі Голдвотера, губернатора Вільяма Скрентона, конгресмена Едварда Дервінського та ін., коли вони з'явилися тут у готелі Марк Гопкінс, щоб узяти участь у Салюті. Як повідомляє спеціальний випуск "Новин" з рамені Республіканської Конвенції, з датою 15 липня, — у готелі вже були представники різних національностей: поляки, ірландці, чехи, українці, угорці, литовці та ін., між ними деякі з народних ополченців. Промовляючи до зібраних, сенатор Голдвотер, між іншим, сказав: "Я не належу до тих найвищих людей, які думають, що ви можете жити з вашим ворогом, особливо тоді, коли ворог поклявся вас знищити... Я не думаю також, що можна спинити ідею, вбиваючи людей". Далі сенатор Голдвотер, який вже кандидат на Президента від Республіканської Партії, сказав, що хвилюючим питанням сучасності є питання, "яким чином ідемо, щоб бути вільними людьми, як рабами?". Він загадав також, що його лід прибув до ЗДА з Польщі. Конгресмен Вільям Міллер, тепер кандидат на віце-президента від Республіканської Партії, був довго оплескуваний за таку заяву: "Наша закордонна по-

Президент Джансон зарядив, щоб агенти ФБІ перевели слідство в справі ньюйоркських заворушень

Вашингтон. — Пресовий секретар Білого Дому Джордж Ріді 21-го липня відчитав заяву президента Джансона в справі мікрасових заворушень в Нью-Йорку, які вже тривають цілий тиждень внаслідок того, що минулого четверга 16-го липня поліційний старшина застрелив був негритянина хлопця під час вуличних заворушень. Президент зарядив, щоб агенти Федерального Бюро Інvestigацій в Нью-Йорку допомогли місцевій поліції та стейтсменам органам безпеки встановити дійсну причину заворушень, а якщо вже з'ясували дві особи, а кілька десятків осіб були поранені та заарештовані. Президент сказав у своїй заяві, що всі мусять це зрозуміти, що "наслідком і незаконні виступи" не будуть толерантні, незалежно від того, хто їх допускав б на вулицях міста. Про здійснювані заходи мають дати місцеві органи та стейтсмен агентції. Президент телефонічно розмовляв із діючим посадином Нью-Йорку Поллом Скрівейном, якому обіцяв співпрацю федеральних чинників у втриманні порядку в Нью-Йорку. Посадинок міста Роберт Вагнер був на відпустці в Європі, але на вітанам заворушення в місті 21-го липня прилетів назад до Нью-Йорку і вже перевів конференцію із Скрівейном та з командою міської поліції.

Голдвотер хоче конферувати з Президентом в справі мікрасового напруження

Вашингтон. — Сенатор Б. Голдвотер заявив, що він радо привітав би нагоду разом з президентом Джансоном конферувати в цей цілі, щоб від час виборчої кампанії не порушувати справу расових відносин в цій країні в такій формі, щоб збільшувати те саме напруження, яке виникло в останню час і яке могло б ще збільшуватися внаслідок промов під час виборчої кампанії. Цю заяву склав сенатор Голдвотер у відповідь на запит журналіста на пресовій конференції в Вільямс-Делі, який сказав, що президент Л. Б. Джансон дуже радо піде на руку в цій справі і погодиться на те, щоб під час гарячої виборчої кампанії не порушувати справи закону про громадянські права, який саме тепер треба здійснювати. Голдвотер сказав: "Я дуже радий засідати з Президентом до спільного столу та обговорити цю справу". На думку республіканського президента Голдвотера кандидата треба зробити все можливе, щоб не збільшувалося того напруження, яке існує між неграми та білими мешканцями груп, які гадають, що їх трагістично гірше, як інших американських громадян.

Ненні стверджує, що комуністи не зробили нічого для італійського робітництва

Рим. — Провідник італійських лівих соціалістів і відомий політичний діяч П'єтро Ненні стверджує у своїй статті, надрукованій в соціалістичному щоденнику "Аванті", що діяльність італійських комуністів обмежується виключно до пустої пропаганди і що італійський комунізм не дав нічого позитивного і конкретного працюючим масам Італії. Усі обіцянки комуністів, чи як заявив Ненні, "чак" для семи з половиною італійських робітників, які в останніх виборах голосували за комунізм, виявилися чеком без покриття. Атака П'єтра Ненні на комуністів і комунізм викликала широкий відгомін в італійській і світовій пресі. Вона сенсаційно особливо — з того погляду, що Ненні довгими роками підтримував італійську комуністичну партію на терені парламенту, б'юрократії з нею часто проти уряду і правих партій. З'ясувавши позиції лівих італійських соціалістів, Ненні стверджує у своїй статті, що вони мусять брати до уваги реалістичне соціалістичне господарське розв'язку і ставити інтереси держави й нації понад доктринарними інтересами партії. Ненні перестерігає у своїй промові також проти правих напрямків, що прихильно до голосу в ЗДА з переменою Голдвотера на республіканській конвенції, і в Західній Німеччині — у зв'язку з "голландською" активністю колишнього міністра оборони Франца Посифа Штрауса.

Англійська поетеса Віра Річ одержала спеціальну подяку і грошову винагороду від Крайового КПШ

Нью-Йорк. — За односторонню постановою Екзекютивного Комітету Пам'ятника Шевченка, англійської поетеси Віри Річ, переказав якої з твору Тараса Шевченка виконавцю на могильній стіні Прометея пам'ятника Колумба в Вашингтоні, вислав спеціальний лист — подяку та 300 доларів. Віра Річ мала прибутти до Вашингтону на відкриття пам'ятника, але не змогла через стан свого здоров'я. Красивий КПШ відзначив талановиту працю поетеси в ділянці перекладів творів Тараса Шевченка на англійську мову та висловлює пані Вірі Річ повне признання за її цінну працю для добра української культури.

"Daily News" називає Український День на Світовій Виставі імпульсним

Нью-Йорк. — Відомий ньюйоркський щоденник "Дейлі Ньюс" з 20-го липня п. р., в репортажі Річарда Матіно називає українські виступи і "Зінгер Бовл" імпульсними особливостями цікавими, незвичайними. "На другій сторінці виставки, в 'Зінгер Бовл' американці українського походження з метрополітаною округи, — читася в щоденнику, — мали дуже цікавий (спектакольний) — показ українських танців і співу, у традиційних одягах". Часопис зазначає, що в концертній залі учасників Капелі Вандурств з Дітройта та хор "Думка" з Нью-Йорку, обое під диригуванням Івана Задорожного, та що були також показані виступи Об'єднаних Українських Танців.

ХРУЩОВ І ГОМУЛКА АТАКУЮТЬ ЗДА І ГОЛДВОТЕРА

АМЕРИКАНСЬКИЙ І БРИТАНСЬКИЙ АМБАСАДОРИ ВИПІШЛИ ДЕМОНСТРАТИВНО ІЗ ЗАЛІ

Варшава. — Промовляючи године також британський амбасадор і декан дипломатичного корпусу у Варшаві сер Джордж Лісл Клуаттон. У зв'язку з демонстративним виступом Кебота з варшавського комуністичного зібрання в політичних колах з'ясувалося у Варшаві, що перший випадок того роду в історії дипломатичних взаємин ЗДА з польським комуністичним режимом. Хрущов, промова якого тривала 40 хвилин, не згадував по імені і не атакував безпосередньо Голдвотера, але порівняв республіканську конвенцію в Сан-Франциско із збігом гітлерівських нацистів в Нюрнбергу і заявив, що прийняття республіканської платформи відповідало найбільш реакційним класам у ЗДА і що республіканський кандидат хоче внаслідок цього до Білого Дому підправити антикомунізм. Згадавши у своїй промові Хрущов також і китайських комуністів, заявляючи, що вони зібралися на "шлях націоналізму", і натіяв, що такими ж самими "націоналістами" є провідники комуністичної партії Румунії, які зрікаються тісних зв'язків із державними комуністичними блоками для торгівельних контактів із Заходом. Гомулка атакував Голдвотера більш безпосередньо, заявляючи, що його політика спрямована на глобальну ядерну катастрофу. Відбувалося комуністичне зібрання в залі варшавського Союзу, наповнений партійними провідниками і функціонерами, які "бурхливо" оплескували промову Хрущова і Гомулки.

Африканські держави хочуть бойкотувати Португалію і Південну Африку

Каїро. — На конференції Організації Африканської Єдності, яка відбувається в столиці Єгипту і в якій бере участь більшість африканських держав, обговорювано у вівторок 21 липня можливість застосування бойкоту й економічного та політичного тиску проти Португалії і Південної Африки. Перша із названих країн відмовляється це й досі признати незалежність своїх колоній в Африці і в другій обмежена свобода нег-

Місія ООН добачає загрозу нового конфлікту між Камбоджею і Південним В'єтнамом

Об'єднані Нації, Нью-Йорк. — Спеціальна місія Ради Безпеси ООН, яка перебувала останнім часом в Камбоджі, прослідковуючи ситуацію у взаєминах цієї країни з Південним В'єтнамом, ствердила, після повертуту до Нью-Йорку, що потрібна негайна інтервенція ООН, щоб теперішні непорозуміння між цими країнами не розгорнулися в ширший конфлікт. У своєму відомленні, переданому Раді Безпеси, названа комісія стверджує, що мусять бути знайдені якнайшвидше способи для встановлення взаємодії дипломатичних взаємин між Камбоджею і Південним В'єтнамом і що Об'єднані Нації мусять допомогти в докладному визначенні меж між цими обома країнами, щоб таким способом запобігти далішнім сутичкам і могли кожчасно встановити відповідальність за таке чи інше порушення встановленого кордону. Уряд Південного В'єтнаму на пропозицію визначити межі з допомогою ООН вже погодився, але не дав згоди на це Камбоджі, обвинувачуючи і Південний В'єтнам і ЗДА в агресії на її території. Підтримувана Союзом Радянських Союзів і Францією Камбоджа вимагає відокремлення праці міжнародної жести для встановлення безпосередніх дипломатичних взаємин між Камбоджею і Південним В'єтнамом і що Об'єднані Нації мусять допомогти.

У СВІТІ

● Німецький канцлер Людвіг Ерхард був присутній на виставі в Бонні, коли під пам'ятником в пошану тих, які 20 років тому 20-го липня хотіли вбити Гітлера та звільнити Німеччину від нацизму. В Берліні кардинал Юліус Дюренер сказав в промові, що "жученки за ішу Німеччину злинули тоді на те, щоб німці могли жити в цій іншій Німеччині". Свангелічний список в Гановері д-р Ганс Лінде сказав, що змовники на життя Гітлера врили, що отой ландшафт гітлерівських злочинів можна перетворити тільки за допомогою ще одного відважного злочину. 20-го липня 1944 року Кляв фон Штауфенберґ кинув був бомбу, щоб вбити Гітлера, але бомба не поцілила його. 200 осіб, що брали участь у цій спробі проти Гітлера, згинили після невдалого атентату, а 5 000 осіб, залюджені у змові, були знищені пізніше.

● Три найбільш західно-німецькі промислові заклади — сталеварні Круппа, фабрика електричних апаратів Сименс-Шукерта і електрична компанія АЕГ — погодилися залатати відшкодування тим жидом, які за часів Гітлера працювали у них, як примусові робітники. Висоти відшкодування не пода-

Фарлі називає Республіканську Конвенцію образливим путчем

Нью-Йорк. — Колишній голова Демократичного Крайового Комітету і колишній головний поштаймстер Джеймс А. Фарлі склав окрему заяву про те, що Республіканська Крайова Конвенція в Сан-Франциско виглядала на "образливий путч". Фарлі твердить, що не можна вірити, що делегати на ту Конвенцію є дійсними виразниками Республіканської Партії бо не можна собі уявити, щоб Республіканська партія не відсепарувала себе від групи Токлариста ім. Джана Бирча, якої голова назвав був генералом Айзенгауером, що дістав був 33 000 000 голосів, і якого шанують і люблять 195 000 000 американців, — свідомим комуністичним агентом. Фарлі стверджує, що така акція Республіканської Конвенції не є республіканською, і вона є протиреспубліканською. Фарлі вірить, що американський народ відкине оцю екстремістичну ідеологію сенатора В. Голдвотера, як відкинув був філософію брунатних і чорних сорочок нацизму та фашизму. Гостро виступав проти екстремізму та екстремістів і сенатор Джорджі Е. Сандерс, який називав його пістерком, якого треба якнайкорше оперувати.

В АМЕРИЦІ

● Президент Джансон разом із дружиною та з двома дітьми Ліндою й Луїс приїмав на площі при Вільямс Делі закордонних студентів, які один рік перебули у ЗДА і тепер вертаються додому. Всіх студентів було 3 000 і Президент та його родина змішалися з ними так, що агенти секретної служби не могли дати безпеки в такій великій товпі. Президент поданим рухом віватів зі студентами, які оваційно його вітали. Ці студенти один рік жили в американських родинках, студіюючи в школах. Подібно американські студенти пізнають дорогою вишні закордонні країни.

● Потопний Департамент повідомив, що треба на пакуках подавати число потопових районів, бо тоді вимозилася буже швидша доставка паку адресатам. Досі ці числа, так звані "ZIP Код", треба було подавати на листах і картках та книжках і журналах, пересиланих поштою.

● Голова Радіо-і Корпорації Америки Дейвід Сарнофф, промовляючи до Товариства Американських Вансирів на Світовій Виставі, перебривав, що машини і компютери вможливають голосувати з свого власного мешканця, натискаючи на електричний гудзик та подаючи своє число. Годуку після закінчення виборів вже можна буде знати, який вигол.

СВОВОДА

UKRAINSKYI SHODENNIK

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc. 81-83 Grand Street, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 - authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year \$12.00; six months \$6.25; three months \$3.25 - Jersey City & Foreign Rates: One year \$14.00; six months \$7.50; three months \$4.00. For UNA members monthly \$5c.

Увага! Увага! Підписані авторами, не можуть відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає свої права в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг додочити за адресою: Редакція "СВОВОДА" поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Увага! Увага! Підписані авторами, не можуть відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає свої права в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг додочити за адресою: Редакція "СВОВОДА" поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "СВОВОДА", P.O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Вимоги Сайгону і ЗДА

Висловлені останніми днями вимоги південно-в'єтнамського уряду і його голови генерала Нгуєна Хана поширилися — в їхнє визволення й об'єднання В'єтнаму — в усіх куточках Південного В'єтнаму на територію комуністичного Північного В'єтнаму привернули знов увагу світу, зокрема американської публічної opinio, до проблем зв'язаних із важкою ситуацією тієї країни.

Генерал Нгуєн Хан, і південно-в'єтнамські патріоти мають рацію, засуджуючи Женевський договір, як джерело і причину сьогоднішньої в'єтнамської трагедії, і обвинувачуючи Пейлінга і Москву, з одного боку, а Францію, з другого, в тому що вони наклали В'єтнаму цей договір гачи й уможливили комуністам їхню агресію. Мають вони також рацію, вимагаючи ліквідації Північного В'єтнаму, як політичної і військової бази південно-в'єтнамських комуністів. Але цілком непереконливо звучать їх погрози, що коли комуністичний Китай і Північний В'єтнам не припинять своєї агресії, то весь в'єтнамський народ підійметься до рішучої боротьби за визволення й об'єднання цілої країни.

Не зважаючи на патріотизм такого роду аспірації і вимоги, вони цілком нереальні, позбавлені будь-яких виглядів на здійснення. І Нгуєн Хан, і члени його уряду, і командувачі збройних сил Південного В'єтнаму, і свідоміші з-поміж південно-в'єтнамських патріотів знають добре, що при сучасному стані речей південні в'єтнамці не мають сил не тільки на те, щоб поширити війну на Північний В'єтнам, але й навіть на те, щоб дати собі раду з комуністичними партизанами в самому ж Південному В'єтнамі.

Куди реальніше дивляться на цю справу американці, які заангажувалися у в'єтнамську війну, щоб врятувати цю країну від комунізму і зберегти її свободу. Усвідомлюючи, що успішна боротьба з інфільтрацією комунізму залежить від здорового господарського розвитку країни і добробуту її населення, американці уже протягом кількох років ведуть широку інформативно-освітню і конкретну організаційну акцію серед населення, допомагаючи — особливо ж мешканцям сіл — загосподаруватися, збільшувати свій добробут і безпеку від партизанських набігів. Водночас із цим ЗДА асигнує чималою грошима для Південного В'єтнаму, не лише на мілітарну підтримку, але й на господарський розбудову. А останнім часом американці докладають вагу доброї адміністрації, започаткували перевикінку голів окремих повітів і округ тієї країни, щоб таким чином зробити те успішнішим провоздухування заходами ЗДА внутрішню — національну заміщення. Активної підтримки і зрозуміння в здійснюванні цих намагань американці не мають: навпаки, дуже часто зустрічаються вони не лише з байдужістю південно-в'єтнамських урядових чинників, але навіть із саботуванням цих заходів, особливо ж в ділянці земельної реформи.

Об'єднання В'єтнаму не залежить від сторони, в даному випадку американської, допомоги. Цієї цілі в'єтнамці доб'ються не протоплюванням поки що на словах рішучість і солідарність в боротьбі з комунізмом, але передусім наполегливістю в здійснюванні соціальних реформ: усуненням усіх причин, особливо ж внутрішнього морального порядку, що сприяють комуністичній агресії. Тільки тоді можна буде думати про визволення Північного В'єтнаму.

Москва і українська книжка

Ми вже писали про дуже малі наклади видань українською мовою в УРСР, зокрема цікавих видань. Навіть ювілейний "Кобзар" видавництва Академії Наук у Києві вийшов таким малим тиражем, що вже й у місцевій пресі нарікали, що ніде не можна його дістати. Але поруч із цим явищем спостерігаємо інше, не менш ганебне: ставлення Москви в Україні пропихають до видавничих планів якнайбільше російських книжок, виданих російською мовою. Більші й більше виходять на нашій поведеновій Батьківщині книжки, на яких українського тільки й того, що зазначено місце друку: Київ, Харків, Львів, Одеса... У "Радянській Україні" з 19-го червня був відгук на недавно видані в Києві чудовий переклад "Одісеї" на українську мову Бориса Тена. Там, між іншим, сказано: "Тираж книжки, як для "нашої" республіки, мізерно малий". Ще не маємо тієї книжки і не знаємо, який її нахвал, але сама собою преса характеризує його як "мізерний". В Українській СРСР немає місця для великого Гомера. Москва не бажає, щоб у сфері великої української культури почували себе як вдома і Гомер, і Аристократ, і Шекспір, і Сервантес... Нехай українці п'ють ліоційний нектар західної стародавньої культури не безпосередньо, а — якщо вже п'ють — то в московському "перекладі", а не рідною мовою... Це один з аспектів русифікаційної політики хрущовських "інтернаціоналістів" у СРСР.

Обтинаючи українські видання, "до самого стовбура", окупант всіляко протегує російськомовну книжку. Російські книжки не лише довозять в Україну і продають їх відносно дешево: українські видавництва змушені самі видавати книжки... мовою "старшого брата". У першій половині 1964-го року в таких видавництвах УРСР, як "Наукова Думка", "Камінь", "Карпати", "Крим" та "Дніпро", вийшло разом 20 нових книжок. З них українською мовою — рівно 10, а другий десяток — російською, себто аж 50%. При чому "Українська драматургія" на початку 20 століття" О. Станицького вийшла накладом 2 800 примірників, а якось Д. Ткаченко, "Овечий славий" — 50 000 примірників; "Пісні великого Кобзаря" — 10 000 а якесь "Родимий бугай із землі" — 30 000 примірників; оповідання та нарис Інгульського "Ватра" вийшли у В-ві "Камінь", у Львові накладом 5 200 примірників, а нарис Ротопулоу й Корольова, у В-ві "Дніпро", "Синь дощової землі" видано накладом в 9 000 примірників. Мало того, що "старший брат" дійшов уже до 50% у "добровільному виборі мови" в Україні, то ще й у накладках визначає російській книжці в Україні куди ширші дороги до читача.

Справді, коли далі мовчати — а тут у нас поки що в справі оборони прав української мови дуже мало зроблено. — Москва готова ще більше посилювати русифікацію, яка одного дня може стати дійсною загрозой для України. Настав час воцарити розрізнені виступи Владислава Українських Церков за охрону, видатих українських учених письменників, виступ сенатора Оуайка в Канаді, всі інші матеріали, що стосуються оборони права української мови на життя між іншими мовами народів світу. Пора почати широку акцію в обороні української мови проти нищівних намагань розпиначів української мови.

ГОЛДВОТЕР — МІЛЛЕР

Республіканська Крайова Конвенція найменувала минулого тижня кандидатом на президента арізонського сенатора Беррі Морріса Голдвотера, а кандидатом на віцепрезидента конгресмена з Нью-Йоркського сейту Вільяма Едварда Міллера. Перший з них походить з південного Заходу, а другий з північного Сходу, і таким чином обидва вони балансують територіально цю велику країну. Доповняють вони себе і під релігійним оглядом: Б. М. Голдвотер є членом Єпископального Церкви, а В. Е. Міллер — Католицької.

Беррі М. Голдвотер народився 1-го січня 1909-го року, за три роки перед тим, як Арізона стала сейтом ЗДА. Окремий він був у катедри с. Тройці у Фініксі в Арізоні. Проте, пізніше казав він не раз, що "гордий із того, що походить від жидівських предків".

Його батько, Барон Голдвотер, в молодості був елегантним чоловіком і одружився з медичною сестрою Діозефіною Вільямом, яка переселилася з Невади до Арізони, щоб скріпити свої легні. Вона була виданою членкинею Єпископального Церкви, і Барон Голдвотер прийняв її віровчення за своє, вирішивши при цьому вірити Мойсееві вірі. Помер він 1929 року, а дружина його живе й досі, маючи 90 років.

Дід нинішнього республіканського кандидата на президента називався Майкел Голдвотер і прибув до ЗДА із містечка Конін на Познанщині, з Польщі вийшов був до Лондону, звідтам до Каліфорнії і нарешті до Арізони. Його дружина була збіною жінкою, яка мала собі поради в житті, знала добре, як обходитися з русифікацією та з революційною діяльністю в картах, коли вона була гості.

Беррі Голдвотер, закінчивши початкову школу, вступив до середньої (гай школи), але навчання давалося йому важко і тому він перейшов до військової академії у Вірджинії. Закінчивши академію, Голдвотер почав студіювати в Арізонському університеті, але його не дуже цікавила наука і він покинув університет і пішов працювати до департаментової крамниці, яку мала його родина.

З Беррі Голдвотера вийшов здібний і винахідливий купець: він спростував оригінальну чоловічу одягу для пестини, а запропонована ним чоловіча білизна здобула йому широку популярність. Важко працюючи, він зазнав жав був на нерви і мусів довгий час відпочивати. Військова служба відбав він у лютості і тепер має ранг генерал-майора резерву. Він не брав активної участі в бойових діях під час останньої світової війни, бо зайнятий був транспортуванням літаків до Індії.

Після світової війни Беррі Голдвотер вернувся до праці в департаментовій крамниці, але вже в 1950-му році рідночасно з успіхом керував виборчою кампанією під час губернаторських виборів в радіоційній станції у Фініксі. В 1952 році, за намовою сенатора Едварда МекКінлі Діркена, який 29-го липня виголосив номінаційну промову в Сан-Франциско в його користь,

кандидату на пост федерального сенатора і переміг демократа МекФарланда, хоч мало-міло він, що власним криміналізмом перемогти такого відомого політика. Пізніше Голдвотер казав: "Я зрозумів тоді, що це значить кандидувати на списку, що його очолював Айзенгауер. Я на хвості його плаща зайняв просто до Сенату".

У Сенаті Голдвотер був консервативним, хоч Айзенгауер хилився до ліберального крила республіканців. Айзенгауер пам'ятав досі ворожі слова арізонського сенатора. "Одного Айзенгауера вистачає на цілу генерацію". Голдвотер називав уряд Айзенгауера "десятиденною кримінальною новою розподілу". Теперішня політична програма Голдвотера відома із республіканської виборчої платформи.

Представляючи на конвенції конгресмена Вільяма Едварда Міллера, підкреслював, що він ніколи не програвав виборів і 7 разів був вибраний на конгресмена. Це мало б бути добрим знаком, що й у змаганнях за становище віце-президента восени цього року він переможе 8-ий раз в своєму житті. Правда, виборчий округ в Нью-Йоркському сейті, де лежить містечко Лакпорт, це не 26 000 мешканців, це не ЗДА із 192 000 000 мешканців, але щастя є завжди щастям, коли воно когось тримається.

В. Е. Міллер народився 22-го березня 1914-го року. Він закінчив Нотрдамський університет і правничий факультет в Олбані. Після того чотири роки працював як адвокат у рідному місті Локпорті (1938-1942) і три роки відслужив в армії. В 1945-му році в ранзі першого лейтенанта був призначений до військового суду і також як помічник прокуратора брав участь у юри-бейкерському процесі. Вернувшись з війни працював як окружний прокуратор, а в 1950-му році був вибраний до Конгресу, де працює й досі.

Вільям Міллер одружився 1943-го року і має четверо дітей — 20-ти, 17-ти, 5-ти і 2-ох років.

Міллер записався із своєю дружиною, коли вона виступала як свідок в судовій розправі, в якій він був прокуратором.

У Конгресі Міллер належав до консервативної групи республіканців. В 1963-му році підтримував, що на 100 голосували лише 10 разів голосував він разом з ліберальним крилом республіканців. Прихильники Міллера подивлялися його активності і лише йому приписують, ту заслугу, що в 1960-му році, коли він був головою республіканської виборчої комісії, республіканці збільшили число своїх місць на 22, хоч тоді не було президентських виборів.

У половині 1961-го року Міллер був найменований на голову Республіканського Комітету. Губернатор Рокефеллер підтримував був його кандидатуру, кажучи, що він успішно атакував Демократичну партію короткими заявами про її помилки.

І Міллер оправдав покладені на нього надії. В одному із своїх виступів він сказав, що

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ НА СВІТОВІЙ ВІСТАВІ

ПРОМОВА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА УНСОЮЗУ ІОСИПА ЛІСОГОРА ПІД ЧАС ВІДКРИТТЯ

Нам присто привітати Вас, учасників і глядачів програми Українського Дня на міжнародній Світовій Виставі, що з нею виступають американські українці з метрополітальної округи Нью-Йорку під патронатом Українського Конгресового Комітету Америки.

Музика і спів, що їх Ви будете слухати, танки та чудові народні одяги, що їх Ви будете оглядати, є продуктом культури, яка має тисячолітню історію і традицію. Не зважаючи на трагічну політичну історію України, як нації, особливо ж у час теперішнього важкого і жорстокого її гноблення тиранистично-комуністичного імперіалізму, український народ протягом усіх сторіч свого існування був тісно зв'язаний із здобутками своєї національної культури і продовжував розвивати, поліпшувати та прикрашувати свій національний побут згідно із вимогами свого національного характеру. Надаючи почуттям незвичайно глобального прив'язання до батьківщини, родинної і традиції, як також любовно-пошаною до Всеомутного Бога, українське мистецтво, музика, пісні і танки відбивають у собі висококультурну і незвичайно багату духовно-національну владу українців. В найглибшому розумінні — це здоровий і чистий погляд на життя, базований на пошані, любові й розумінні — на духовних елементах, що їх світ сьогодні так дуже потребує.

Бажаючи виконання, що виступають перед вами, є познайомити Вас із культурними надбаннями їхніх предків, духовно спадщиною, що збагачує Америку і робить Україну надією людства. Виконавці нашої програми хочуть також пробудити у вас усіх інтерес до пізнання України і її народу. Україна з її 45 мільйонами населення і територією більшою, як Польща та Югославія, взяті разом, є нині повнолевою нацією, однією з багатьох повнолегових комуністичною Москвою націй. Величезна більшість українців є жертвами жорстокої дискримінації й експлуатації. Тисячі з-поміж них незаконно ув'язнено, депортовано до таборів невольничої праці, виставлено на важкі переслідування, включно з народоубивством. Важкі умови, в яких демократи мають у Вашингтоні кримінацію з фарбами, щоб "вирішити" своїх людей, зокрема Бейкера, який ємопритимувався як урядовець в Сенаті. У половині 1961-го року, коли президент Кеннеді виїхав на зустріч із Хрущовим у Відні, Міллер заявив, що Кеннеді хоче таким способом скріпити свій престиж, що понизився був внаслідок невдалого виступу на Кубі.

Як консерватист Міллер підтримував сенатора Голдвотера в його змаганнях здобути номінацію на президентського кандидата. Голдвотер вибрав його як кандидата на пост віце-президента. Його доля у листопадових виборах незалежить від успіхів арізонського сенатора.

жачою на важкі й тверді кайдани національних прав. Ми віримо, що народи, який виявляє таку рішучість і витривалість у зберіганні й культивуванні своїх історичних традицій, не можна заперечити права на політичну незалежність. Ми віримо, що справедливість і чесна програма боротьби за визволення такого талановитого народу допоможуть використати всю його енергію і здібності в утриманні миру в усьому світі і в піднесенні всього людства.

Ще шалієтня і велика справа, і ми гаряче апелуємо до всіх людей доброї волі допомогти активно в її здійсненні.

Юра Гуцул

ГОЛОД, ШТУЧНЕ БЕЗРОБІТТЯ І ПЕРЕСЕЛЕННЯ

З листів від рідних із Західної України можна довідатися про планований Москвою голод на Україні. Пишуть також про переселення на Далекий Схід частини української людності. З дому просять вуйка в ЗДА, щоб прислав щонебудь, бо "у нас тепер трохи криза. Михайло, чоловік Ярин, мав шість місяців відпустки, тепер чекає на працю на місце того, хто піде на відпустку. Я, вуйку, працювала в столовій поваром і з початком червня їду на відпустку, а на моє місце приходить жінка з Кавказу". Пишуть, що там тепер важко знайти працю: "В нашому селі є понад 30 людей на відпустці; ходять чутки, що будуть залучувати на працю дедалі далі на схід, але куди — не знають". Поміомляють, також, що минулого року був добрий урожай і багато хліба збірали, а "нам привозять кукурудзяний хліб з міста і на него треба часом довго чекати".

Інший пише до вуйка: "У нас відірвали великий поклад вугля. Я ходжу до праці на нічну зміну в 6 км. Тому, що далеко до праці, дітям дозволяють на закуп старого мотоцикла, але їхати не можна, бо нема палива і мотоцикл стоїть, а до роботи ходимо пішки 6 км. до праці і 6 км. додому". "Дехто має відпустку на півроку, а інші хворіють на легені від підземельного повітря і від виснаження" (дослівно так пише).

В іншому листі з Краю повідомляють: "Петро і Григорій записалися на роботу в гору рубати дерево ще в 1962 році, їздили туди два рази і не можуть дістати там роботи. У нас розбудували залізничні лінії через Косів у гори і через Космач, аж під Чорногорію. Там рубують ліси і рубать за - днем великі транспортні дерева їдуть у напрямку міста". Дерево рубують люди з Азербайджану, а місцевих до праці не беруть.

Інші повідомляють: "Як святкували Воскресіння Христове? У нас свята пройшли мирно, на Великий день люди з пасками чекали аж до 8.30 вечора тому, що священик має 9 сіл до обслуги і був дуже змучений. Людей було так багато, що не вмістилися на цвинтарі коло церкви, стояли з пасками на вулиці. Відкопав стіть церква, ще так багато людей коло неї не було".

Одного дня в кінці літа, коли я, тоді 4-літній хлопчина, гостював із Віктором у бабці в Карильському, приїхала по нас мама з дворічною нашою сестрою Ліпою. Переночувала, а ранком другого дня забрала нас додому.

Минувши, як звичайно, знайомі нам села Рожественне й Некальня, в'їхали ми нарешті в Шабаляни. Але мама несподівано повідомила нас, що ми вже більше тут не мешкаємо, а що нам треба їхати трохи далі, до якогось міста Сосніці.

З великим болем у серцях переїхали ми з Віктором попри річку на шабалинську садибу Кушніревських, минули село й, якійсь незнайомими дорогами поїхали кудись далі.

В селі Спаському підїхали до ріки Десни й зупинилися. Треба було переїздити ріку пороком, а він був на протилежну боці. Влізши заклакав переїзничий, і вони почали вже були готуватися плести до нас, коли раптом прогудів десь на ріці гудок і з-за сусідньої кручі виплила пароплава. Це була перша машина, яку я бачив у своєму житті, і вона зробила на мене величезне враження тою тасминою силою, що виклидала агору з трох похилого назад комина чорні клуби диму, крутіла колеса по обидва боки пароплава й їхала його по воді. Мою увагу звернуло також те, як люди на протилежній березі швидко розкрутили дерев'яне коло, на яке була накручена груба обмотана ливна, що висіла над рікою, протягнувшись від одного берега до другого, і ливна тяжко шпала у воду, даючи свободний переїзд пароплаву.

Федір Дудко

МОЯ МОЛОДИСТЬ

(СТОРІНКИ З АВТОБІОГРАФІЇ)

(6)

Коли я вимовив згадав про паски й про кутю, то мусив на цьому місці сказати, що в Карильському у мене тісно зв'язані спомини про рокові великі свята: про різдвяні свята вечір з кутею, бо майже щороку мої батьки їздили туди на Різдво й забирали нас із собою, про колядки, про щедриків, про посівальників на Новий Рік, про крещення свяченою водою хати на Йордань, про тасмичну емблему, яку завжди виписував крейдю на дверях дяк, коли приходив разом із священником кропити хату, про розкішні великодні писанки й крашанки, про "христосування" на Великдень, про свячення спасівських яблук, про всі пости в році, про всі вареники й печива в часі цих свят і т. д. І одне з великих свят не переходило без того щоб бабця не готувала перед ним міцної солодкої вареники. Усіх цих традицій незмінно трималися й дідові хаті, і всі ці традиції мимоволі вросли в наші дитячі душі.

У діда було чимало челяді — хлопців і дівчат. Господарство було велике — було коло чого попоходити. Одні приходили на працю, другі відходили, але був один чоловік, дід Іван, який постійно жив на дідовому хлібі й нікуди від нього не відходив. Історія цього діда Якова цікава.

Десяток років перед моїм народженням на світ Божий до діда Прокопенка прибув старший уже літми безпритульний чоловік і попросив жити в нього, "да кусень хліба".

Це означало, що він ставав добровільно на роботу до діда, не вимагаючи ніякої за це плати. Був ціло людийною зга-

даний дід Яків. Для нього була побудована в саду окрема хата, і він жив у тій хаті анахоретом. Хата ніколи не замикалася, але зайти до неї без дідового дозволу, особливо жінкам, рішуче заборонялося. Істи приносили дідові з кухні. Дівчина, бувало, підійде з мисками до дідової хати, покличе його кризь двері в сінях і поставити миски зовні на призьбі. Дід вийде із хати й забирає миски. Але траплялося, що дід влома не було. Тоді обидві ці силанок стояв надворі й стиг. Бувало, що котрись із псів, заховавши їжу, скочив мордю покришки з мисок і споживав те, що було призначене для діда. Але дід Яків ніколи за це не гнівався на псів. Він лише докоряв їм:

— А як який — обід мій із'їв! Та що зробити — битись не станемо. Щоб у другий раз — чусь — не робив мені цього.

Дід Яків — ця неграмотна, "без роду й без племені" людина, був багатоблагований природою різними здібностями. Був він добрим теслярем, столяром, ковалем, боднарем, різбарем, різного роду конструктором і винахідником. Усі вози в дідовому господарстві були зроблені руками діда Якова. Усі діжки, відра, коновки, граблі, лопати, вулики, дерев'яні лави, ночви, рами та всія виробі з дерева були роботою його золотих рук. А які хитрі й цікаві винаходи з дерева виробляв він для нас, малих! Можна із стопроцентною певністю сказати, що коли б дід Яків народився був в іншій країні і здобув там яку-так освіту, з нього вийшов би великий винахідник. Одні були лише мінус у діда Якова: він погано чув. Щоб щось сказати йому, треба було кричати над самим його вухом.

Спогади про цього діда на еміграції в Польщі послужили мені темою для найкращих оповідань "Дід Яків", видрукованого вперше в 1923 р. у Львові.

Був серед неграмотної темної челяді у діда Прокопенка ще один бездомний хлопчина, на ім'я Порфир Денишук, який згодом випадково "вийшов в люди" і став знаменитим Крелевничим успішним діячем і великим дорадником діда Про-

копенка. Але мову про нього відкладамо надалі.

Одно, що було неприємним в Карильському — це комарі. Вдень, коли сонце пекло, їх не було видно, але коли спека починала спадати, вони вилітали з своїх криків і цілими оркестрами дзвеніли в повітрі. Ці комарі надлітали з болота, що широко розлягалось поміж трьома селами: Карильським, Атоцією і Рожественним. В часі дощового літа цим болотом годі було перейти. Доступне було лише в сухих літніх місяцях, коли можна було переступати з одної кунини на другу, або взимі, коли замерзало. В цьому болоті водилися маси всякої пташні й звірини, і мій дядько Василь, як пристрасний мисливець, равовав тут. Від самісінького раннього ранку, бувало, він із своїм поєм блукав по цьому болоту й на популодень приносив цілі торби птахів і звірат. Іноді, коли бував у Карильському мій батько, він товаришив дядькові Василю. Дід мій, як "гласний" земства, вносив до повітового земського уряду не один раз проекти осушення цього болота в цілях оздоровлення місцевості та використання під посів величезних площі землі, але всі його зусилля в цьому напрямі лишалися даремними.

Добре пам'ятаю бабине оповідання про те, як вона пізньої осені зустрілася в лісі Кліпировщині з вовком.

Сталося це десь із кінцем листопада, коли в дідовому м'ясі стояла пуста й панувала грібова тиша: Ваня був у далекому Глухові, а я з Віктором у батьків у Шабаляни.

Бабця одягнулася і вийшла на прохід у сад. Перейшла його, і греблюю через став ввійшла в ліс Кліпировщини.

Іде. Раптом бачить, як навпроти не біжить вовк. Бабця зупинилася і, завершивши на місці, піднесла очі до неба.

Вовк спочатку біг, потім зупинився, задумливо постояв на місці й обережно, не кваплячись, підійшов до бабці. Поглянув уважно на неї, обнюхав, як пєс, і несподівано почав лизати їй руку. Потім відійшов, постояв трохи й тихенько, спустивши хвіст, поїб до болота.

А бабця в страху простояла ще кілька хвилин нерухо-

мо на місці, прийшла нарешті до притомності й, повернувшись, чимдуж поспішала до хати.

Завжди потім, розповідаючи про цю свою зустріч із вовком, казала:

— Вовк, коли він не голодний, не є вовком. Люди є вовки.

Одного дня в кінці літа, коли я, тоді 4-літній хлопчина, гостював із Віктором у бабці в Карильському, приїхала по нас мама з дворічною нашою сестрою Ліпою. Переночувала, а ранком другого дня забрала нас додому.

Минувши, як звичайно, знайомі нам села Рожественне й Некальня, в'їхали ми нарешті в Шабаляни. Але мама несподівано повідомила нас, що ми вже більше тут не мешкаємо, а що нам треба їхати трохи далі, до якогось міста Сосніці.

З великим болем у серцях переїхали ми з Віктором попри річку на шабалинську садибу Кушніревських, минули село й, якійсь незнайомими дорогами поїхали кудись далі.

В селі Спаському підїхали до ріки Десни й зупинилися. Треба було переїздити ріку пороком, а він був на протилежну боці. Влізши заклакав переїзничий, і вони почали вже були готуватися плести до нас, коли раптом прогудів десь на ріці гудок і з-за сусідньої кручі виплила пароплава. Це була перша машина, яку я бачив у своєму житті, і вона зробила на мене величезне враження тою тасминою силою, що виклидала агору з трох похилого назад комина чорні клуби диму, крутіла колеса по обидва боки пароплава й їхала його по воді. Мою увагу звернуло також те, як люди на протилежній березі швидко розкрутили дерев'яне коло, на яке була накручена груба обмотана ливна, що висіла над рікою, протягнувшись від одного берега до другого, і ливна тяжко шпала у воду, даючи свободний переїзд пароплаву.

ДЕНЬ СЕМІНАРІЙ

ПРОМОВА МИТРОПОЛИТА КИР АМВРОЗІЯ СЕНІШІНА В ПИТСБЕРГІ

„Життя велике, та робітників мало. Просіть, отже, Господаря життя, щоб вислав робітників на свої жилища“.

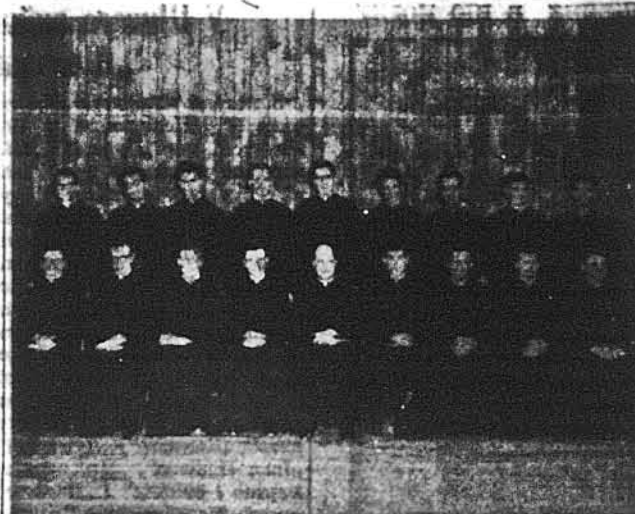
Щиро дякую Високопреосвященному Отцю, всім Товаришам і Організаціям, Членам Парокій і Гостям за пам'ять про наших семінаристів, які потребують допомоги.

День Семінарій є чимось новим з назви, але давній змістом, бо сягає часів Господа нашого Ісуса Христа та Його учнів, Апостолів. Розважаючи про Христове священство, св. Павло, Апостол Народів, сказав: „Ісусе Христос учора й сьогодні — той самий навіки“ (Свр. 13,8).

Як колись Ісус Христос велів молитися за покликаних до духовного стану, бо „жизнь велика“, так і сьогодні той самий Христос через Христових Намісників, Єпископів та духовенство кличе ідейних юнаків та апелує до сердець усіх людей, щоб молилися за збільшення рядів духовенства.

Кілька років тому я чув цікаве оповідання одного старшого єпископа-ювілята в ЗДА який з приводу срібного ювілею свого єпископства відвідав Христового Намісника, Пана Пія XII. При першій зустрічі Св. Отець запитав єпископа-ювілята, як мається справа покликаних у його єпархії. Єпископ-ювілят відповів, що немає задовільного числа покликаних. Продовжуючи розмову на цю тему, Пана запитав, чи єпископ, духовенство і монашество моляться за зріст покликаних до священничого і монашого станів.

На це єпископ відповів, що він самий молиється, але з огляду на те, що монашество молилося за зріст покликаних до священничого і монашого станів. На це єпископ відповів, що він самий молиється, але з огляду на те, що монашество молилося за зріст покликаних до священничого і монашого станів. На це єпископ відповів, що він самий молиється, але з огляду на те, що монашество молилося за зріст покликаних до священничого і монашого станів.

Семінаристи Колегії св. Василія Великого в Остемфорді (у с. Філадельфійській Архиспархії) в шкільному році 1963/64

тут знову треба священників. А як буде кінчитися дорога вашого туземного життя, чи ви бажаєте мати тоді священника? Якщо так, то мусите тепер благодіти Господа, щоб покликав з нашого народу та з ваших родичів ідейних юнаків на Свою Службу, щоб могли нести духовну поміч нашим людям і вашим родинам.

Той самий Христос, що під час Своєї апостольської праці кликав апостолів молитися за покликаних, той самий Христос доручив також молитися в Господній молитві: „Отче наш“ — „Хліб наш щоденний дай нам сьогодні“ (Мат. 6, 11). Також і ми просимо у Господа про хліб щоденний, тобто про добродії, які своїми жертвами допомагали б удержати цю питомцю нашої Архиспархії.

Ми старасмося дати нашим питомцям відповідне удержання, науку, релігійне виховання, щоб опісля вони могли успішно працювати для вас, у наших парокіях. Тому просимо, щоб Господь після нас добродії, які хотіли б скласти жертву прийняли на одне сідиння для всіх питомців, тобто 50,00 дол. Масмо надію, що знайдуться також добрі люди, які замовлять прийняти один обід для всіх питомців, на який потрібно 100,00 дол. Осмілюємося просити пожертви теж на вечерю для питомців, бо вони не повинні йти голодними на відпочинок. Вечеря для одного питомця коштує 1,25 дол., а для сто питомців — 125,00 дол.

Впродовж дотеперішнього існування наших семінарій, Господь у Своїй безмежній доброті не забував про наших семінаристів, а завжди посилав шляхетних добродіїв, які не жаліли своїх жертв на виховання майбутніх священників. Масмо в Бозі надію, що Всемилолюбивий Господь і надалі спомогатиме нашій Семі-

Українська хроніка

• Козацька місячна газета „Казак“ у Франції, з місяця липня, помістила поздравлення всім українцям у вітальному світі з нагоди відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні. Замітку „Славна громадо українська“ надрукувало українською мовою, хоч більшість матеріалів у цій газеті публікується російською. Поздравлення-привіт передали „імені всіх козаків, об'єднаних у Козацькому Національному - Видавничому Рухові та окрема ім'єня Козаків - Чорноморців“ нащадків славного Запорозжя.

• Курсе Українознавства для молоді у Франції відбудеться між 2 і 23-м серпня, в місцевості Сериньяк, поблизу Шале, в департаменті Шарант. Цей курс влаштує Головна Управа Української Народної Єдності і Організація Української Молоді у Франції. Учасники курсу будуть розділені на дві групи, для легшого сприйняття викладів.

ВОЛОДИМИР ГІРНЯК

(1897 — 1964)

Світло пам'яті Володимира Гіряка народився у 1897 році в містечку Стусові на галицькому Поділлі. Там почав народну школу місцевого типу. Середню школу почав у Коломиї, а закінчив її у Рогатині після першої світової війни. На львівському університеті студював та дістав диплом з біології і хімії. Довгий час працював у Львівській фабриці содових та мінеральних вод „Здоров'я“ у забудованих світл. пам. архітекта Левинського як бухгалтер і директор. Ця фабрика була власністю д-ра Юліана Гіряка та пок. дружини Олександри. Там саме він деякий час і фабрику мила, засновану теж його братом д-ром Юліаном.

Під час т. зв. великого „ісходу“ Володимир Гіряк емігрував з дружиною д-р Галею Носковською до Австрії. Звідси виїхав до Америки. Довго працював в одній промисловій фірмі у Нью-Джерсі, заки перейшов на працю до головної Канцелярії УКА, де виконував дуже солідні складні книговодства. Останньою була ще секретарем Фінансової Комісії при Екзекутиві УКА.

Захворів нагло на серцеву недугу в горах під час відпочинку при кінці тижня. Хворого перевезено до шпиталю в Порт Джервіс (стейт Нью-Джерсі) у горах. Мучився довго внаслідок різних комплікацій. Помер 26-го червня 1964 р. в тому ж шпиталю у 66 році життя. Похороні обряди з панакхидами відбувалися у похоронному заведенні П. Яреми. Похорон відбувся 30-го червня. Після Богослуження та панакхиди у церкві св. Юра в Нью-Йорку відведено тіліні останки покійного Володимира на філадельфійській цвинтар „Факс Чейс“, де він спочив біля могил старших братів о. Юстина і д-ра Нікіфора.

Покійний Володимир похоронив із славой в нас Родині Гіряків. Його батько Йосиф Гіряк був дяком у Стусові. Жив з діявства і ніякого зрутного господарства не мав. Родина Йосифа Гіряка

мала сімох синів. Володимир був наймолодшим і фізично мав найбільш катівний. Не зважаючи на те, покійний вступив був до Українських Січових Стрільців. Пізніше був старшиною Української Галицької Армії. У Львові належав до численних українських організацій, а в тому до „Червоної Калини“. Ніколи не жалів грошей на українські національні цілі як на Рідну Школу, на українських інвалідів, на „Прогрес“ та інші некучі національні потреби.

Ще далеко до другої світової війни покійний Володимир побував у ЗДА і в Канаді з львівським львівським театром.

З сімох синів Йосифа Гіряка осталося між живими не багато, бо тільки д-р Юліан Гіряк, відомий хімік, видавничий педагог та промисловець і широкознавчий режисер та актор Йосиф Гіряк, колишній співоробітник і співавтор театру „Березіль“, оточеного св. пам. Лесем Курбасом. Найстарший брат о. Юстин Гіряк помер в Америці; д-р Нікіфор Гіряк відомий педагог і автор деяких фахових праць та спогадів про УСС-ів і зокрема про т. зв. ЧУГА, себто ту частину УГА, що залишилася була під більшовиками та про її долю, помер теж в Америці. Ветеринар д-р Євген Гіряк помер на 72 році життя в рідному краю. Омелян Гіряк, учитель недалеко Станіславова, був розстріляний німцями разом із сином.

Родоначальник цієї родини Йосиф Гіряк дав усім тинам не тільки родинне виховання, але вищу освіту. Це очевидно, на ті часи, був надзвичайний подвиг.

Покійний Володимир не раз розказував із почуттям не тільки вдоволення, але й гордості про свого Батька, про улюблену Матір та про всіх своїх братів, які, добившись становища, помагали не тільки Родинам, але й молодшим братам. Співжиття між братами було все зразкове і якнайкраще. Покійний Володимир любив цілу свою Родину, пишався нею. Були в нього самі з себе смирні, оповідаючи про своє минуле. Це рідка прикмета такої самокритики чи самоаналізу. Власно був милим другом та совісним співробітником. В останніх днях перед недугою намічав собі пляни не тільки на найближчий час, але й на

З ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

У справі об'єднання СВУ

В „Свободі“ з 2 липня ц. р. подали на 4-й сторінці т. зв. „Спростування“ за підписом л. Ємця та п. Терентюка, будімо то не було жадного об'єднання СВУ.

З цій справі Комісія, в склад якої увійшли представники обох СВУ, подала попередній комунікат про подання, і яке було поміщено в „Свободі“ з 4 червня 1964. Як член агаданой Комісії, додаюмо висновок, що об'єднання обох СВУ дійсно відбулося і п. Ємець та п. Терентюк підписали декларацію подання. П. Ємець, як номінаційний голова ГУ СВУ Америки мені особисто та п. Яркові дав особисто доручення вести переговори в справі об'єднання обох СВУ, але його та п. Бутка з Нью-Йорку, який також підписав протокол в цій справі, становить чомусь змінилось щодо об'єднання і, мабуть, не доводило. Тому вони безвідповідально подали таке „спростування“, яке практично не має жадного значення і через що вони порушили попередньо нами підписану постанову.

Ор. Ховайло, другий заст. голови ГУ СВУ в ЗДА, орг. реф. та член Комісії Об'єднання обох СВУ.

Вийшов словник приказок У Києві вийшов з друку своєрідний словник приказок-приповідок, під двома заголовками: „Пословица не мимо молотка“ — „Нема приказки без правди“. Зібрала, упорядкувала й переклала відповідно до духу української мови понад 600 приказок Н. Беленкова. „Хоч як близькі, приміром, російська і українська мови, близькі і взаємозрозумілі, проте спільнозвучних приказок у них не багато“. („Вітчизна“ ч.4).

дальше майбутнє. І нагло та несподівано ці часи наших подільських сідкочас перелетіло до нього почерез океан шевченківський косар та перервав косям нитку благородного, багатого в минулому і поного надій на будуче життя нашого милого друга Володимира.

Осиротів дружину д-ра Галею з Носковських та братів і братанців.

Вічна Йому Пам'ять! Василь Мудрий

Вісті з Австрії

Збори найлітх організацій в Австрії.

22 березня відбув свої Звичайні Загальні Збори Український Юніонний Союз у Відні. Дотеперішня голова, почесний член і заслужена діячка була змушена зрештувати з головами. Після звітів і дискусії вибрано нові керівні органи УЖС. Управу очолює як голова відомо жіноча діячка з Дрогобича і Львова та була голова УЖС Франції, жінка відомого диригента і організатора хорів в Галичині сл. п. о. Северина Сапруна, пані Анна Сапрун, як місто голова, пані Ольга Сасецько Залозецька, дружина сл. п. проф. д-ра Володимира Залозецького (зі Львова, Відня і Грацу) та як секретарка пані проф. Катрус Гладилончик і пані мгр. Віра Буш та пані Софія Гавриш, Стефа Тайль, Анна Потурай, Стефа Готшлях, Анна Мельничук і Галина Рахліцька. До Конірольної Комісії увійшли пані Грех Мірослава, Люта Марія і Марія Донцова, знала жіноча діячка.

18-го квітня відбулися Звичайні Загальні Збори УКТ-на Буковина. По звітах і дискусії перебрано Управу т. зв. Головою зівстав даліше дипл. інж. Євген Мигайчук, а місто головами радник Микола Іванович і Іван Циганюк. До нової управи увійшли представники різних напрямків, так, що це є запорукою, що праця піде успішно. До нової управи вибрано дипл. інж. Машока, д-ра В. Крихтока, д-ра С. Бутка, п. Дмитра Рахліцького, п. П. Бабица, д-ра Зарезького.

Православна Служба Божя в дні 3-го травня ц. р. у Відні.

На Великодні Свята після старого стилю відбулася старанням Православного Братства ім. св. Володимира у Відні в старокатолицькій церкві в III округі Відня Співана Служба Божя, яку відслужив о. парох зі Зальцбурга УПЦерк. о. Маркіян Кардашенко, який теж виголосив відповідну проповідь та побажав вірним веселитися свят. Відтак відбулося посвячення пасок. Присутніх було 50 осіб. Багато труду і праці при організуванні Богослуження вложили голова Братства дипл. інж. Лука Гавриш, радник М. Іванович, Дмитро Рахліцький та інші члени Братства, як теж секретарка Братства пані мгр. Віра Буш.

Д-р Сергій Наклінич

НЕМАТО ЯК НА СОЮЗІВЦІ!

Оселі Українського Народного Союзу в Котельницьких горах біля міста КЕРТОНЕСКО, Н. Й.

В найближчу суботу, 25-го липня 1964 р.

— відбудеться —

ВЕСЕЛИЙ ВЕЧІР

В МІСТЕЦЬКОМУ ВИКОНАННІ Л. ПАШАРОВСЬКОЇ-ЧЕПІЛІ О. РУДАКЕВИЧ Я. ПІНОТ-РУДАКЕВИЧА

Кожної П'ЯТНИЦІ І СУБОТИ ЗАБАВА З ТАНЦЯМИ ПРИ ЗВУКАХ ОРКЕСТРИ „АМОР“

Увага! РОЧЕСТЕР, Н. Й. Увага!

ВЕЛИКИЙ РІЧНИЙ ПІКНІК

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ 316-го Відділу УНСоюзу в РОЧЕСТЕРІ

відбудеться

в неділю, 26-го липня 1964 року

на пікніковій площі у м. ВЕБСТЕР, Н. Й.

Початок о год. 1-й пів години

БАГАТО НЕСПОДІВАНІХ І ЗАБАВ ДЛЯ ДІТЕЙ. СМАЧНІ ПЕРКУСІЇ І НАПИТКИ.

Т-во запрошує усея Український Загал до численної участі в тій забаві на свіжому повітрі.

Члени Т-ва обов'язково мають бути присутні.

Дороговказ іди на пікнік: Іхати дорогою ч. 104 до м. Вебстер, звернути на ліво на Норт Енню, звернути на ліво на Орчард стріт.

В разі безпереривного дощу, пікнік відбудеться в доміні Товариства.

Українська Мистецька Галерія в Нью Йорку

під керівництвом Ольги Коневичко

ВЕЛИКИЙ ВИБІР КАРТИН

50 НАЙКРАЩИХ УКРАЇНСЬКИХ МИСТІВ НА ЧАС ВАКАЦІЙ ГАЛЕРІЯ ВІДЧИНЕНА

частинно в націоналі-ні Критичко

„Білий Дім“, Аккорд, Н. Й., недалеко „Союзівки (4 милі)

в Гантері на Кобзарівці в мотелю „Ксеня“ (Понад 100 картин)

МИСТЕЦЬКИЙ ДОРАДНИК — ЕДВАРД КОЗАН

В останньому часі Галерія поповнилася модерними релігійними картинами Юрія КОЗАКА та новими працями Б. ВОЖЕМСЬКОГО, Л. ГИЦАЛЮКА, Е. КОЗАКА, Р. СВОБОДИ.

Paid Pol. Adv.

Elect... CHARLES S. BLONDY CONGRESSMAN

1st DISTRICT DEMOCRAT State Senator Since 1940

Оселя УРСюзу „Верховина“ у Глен Спей СУБОТА, 25-го ЛІПНЯ 1964 р. веч. — відбудеться МІКОЛА ПОНЕДІЛОК І ЗАБАВА З ТАНЦЯМИ при звуках оркестри Б. ГІРНЯКА UWA RESORT CENTER Glen Spey, N. Y. Port Jervis, N. Y. 598-2775

З благословення Високопреосвященнішого Владика МСТИСЛАВА — Архископа Ньюйоркського — ДЕКАНАТ НЬЮЙОРКСЬКОЇ ОКРУТИ І КАТЕДРА СВ. ВОЛОДИМИРА м. НЬЮ ЙОРКУ влаштує урочисте

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ СВЯТО в честь СВ. РІВНОАПОСТОЛЕСЬКОГО УКРАЇНСЬКОГО КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА в Неділю, 26-го липня 1964 року на „Українському Селі“ в БАНД БРУК, Нью Джерсі СВЯТО почнеться ЛІТУРГІЄЮ яку відслужить

АРХИЄПІСКОП МСТИСЛАВ з участю ДУХОВЕНСТВА. По Службі Божій — Урочистий Молебень за Український Нарід, Державу, Президентів і Уряд, а після нього — Прощенний поїзд до ставка, де буде довершений Великий Чин Освячення Вод. Під час усіх Богослужінь співатиме Катедральний Хор. По церковних відправах ТРАДИЦІЙНИЙ ПАРАФІЛЬНИЙ ОБІД. До численної участі у цьому святі запрошуємо все Українське Громадянство. О 1-й год. по полудні розпочнеться Бенкет з музикою і танцями. Доїзд до Банд Бруку і назад автобусами: 1. Від Катедрі св. Володимира: 160 Захід 82-га вул. в Нью Йорку і 2. від рогу 10-ї вул. і 2-ї Енню в Нью Йорку о 9-й год ранку. Ціна доїзду з поворотом — 3 дол. від особи. СВЯТОЧНИЙ КОМІТЕТ

Замість квітів на могилу Дорогої і Незабутньої Сестрини Сестри Теті бл. п. ГАЛІ з ЛАГОДИНСЬКИХ ЗАЛЕСЬКОЇ складують 40 доларів на Видавничий Фонд „Кодексу Українських Народних Мелодій“ д-ра З. Лиська при УВАН у ЗДА

Олена САНОВІЧКА Лідія КУЧЕРЬКА Еміль І Олександр САНОВІЧКИ з доньками Татя і Анастасія БЕДРІ

В 40-й день смерті бл. п. проф. СЕРГІЯ ЛИТВИНЕНКА 15 доларів на Українських Інвалідів дітям

Ольга Стефанія та д-р Кліментій РОГОЗИНСЬКІ

Замість квітів на свічку могилу Дорогого Друга

д-ра БОГДАНА НЕДІЛЬСЬКОГО складують \$10.00 на Українських Інвалідів

Марія і Василь ПАЛІДВОР

МИХАЙЛО ГОРОДИЛОВСЬКИЙ

Ділимся сумною вісткою із Рідними й Знайомими, що у четвер, 25-го червня 1964 року в далекій Україні упокоївся у Бозі на 78-му році життя наш Найдорожчий

МУЖ, ТАТО, ДІДУНЬО І ВУНКО

БЛ. П.

учасник Визвольних Змагань і бувший адвокат у Золочеві, Зах. Україна.

У глибокому смутку:

дружина — ОЛЕНА, в Україні

син — д-р ЮРІЙ із дружиною ОРИСЄЮ і дітьми ЗІРКОЮ І МАРТОЮ

ближча і дальша Родина в Україні і Америці

бл. п.

КАТЕРИНА ГРИГОРІВНА з Скориків НАРІЖНА

Пркіна походила з м. Кобилик на Полтавщині. Відвіжджаючи з Рідної Землі, залишила там частину своїх рідних, з якими й уже не судилося бачитися. Останні роки свого земного життя мешкала разом з чоловіком, дочкою і зятем у м. Портленд, Орегон, де й була похована 7-го липня 1964 року.

В глибокій жалобі:

чоловік — МЕФОДІЙ НАРІЖНИЙ

донька — ПОЛІНА ФІЛОНЕНКО

зять — ПАВЛО ФІЛОНЕНКО

